

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8304/2559

บริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงศรีอยุธยา จำกัด(มหาชน) เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้ร้อง สหกรณ์ออมทรัพย์ครูชุมพร จำกัดผู้คัดค้าน นางนัฐกานต์หรือณัฐภรณ์ โพธิกิจหรือ จำเลย นางกมลวรรณ ไกรมาก กับพวก

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 109, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 115, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 22, ป.พ.พ. มาตรา 150, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 24

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้การปลดจากการล้มละลายมีผลทำให้จำเลยที่ 2 หลุดพ้นจากการล้มละลายและมีอำนาจจัดการกิจการและทรัพย์สินของตนได้ก็ตาม แต่จำเลยที่ 2 มีอำนาจจัดการกิจการและทรัพย์สินของตนที่ได้มานับตั้งแต่วันที่ได้รับการปลดจากการล้มละลายเท่านั้น ที่ดินตรงของตามคำร้อง จำเลยที่ 2 ได้มาตั้งแต่ปี 2526 ก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 2 เด็ดขาด ซึ่งถือว่าเป็นเวลาเริ่มต้นแห่งการล้มละลายและขณะศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด จำเลยที่ 2 ยังเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินดังกล่าวอยู่ ที่ดินดังกล่าวจึงเป็นทรัพย์สินในคดีล้มละลายอันอาจแบ่งแก่เจ้าหนี้ได้ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 109 (1) ผู้ร้องจึงมีอำนาจจัดการที่ดินดังกล่าวของจำเลยที่ 2 เพื่อแบ่งแก่เจ้าหนี้ทั้งหลาย ประกอบกับจำเลยที่ 2 ซึ่งถูกปลดจากการล้มละลายยังมีหน้าที่ช่วยในการจำหน่ายและแบ่งทรัพย์สินของตนซึ่งตกอยู่กับเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ต้องการ ดังนั้น แม้ผู้ร้องจะยื่นคำร้องหลังจากจำเลยที่ 2 ได้รับการปลดจากการล้มละลายแล้วก็ตาม เมื่อทรัพย์สินดังกล่าวตกอยู่ในอำนาจของผู้ร้องในขณะเวลาเริ่มต้นแห่งการล้มละลาย ผู้ร้องจึงมีอำนาจยื่นคำร้องอันเกี่ยวกับทรัพย์สินอันอาจแบ่งได้ในคดีล้มละลายได้ สำหรับการจดทะเบียนจำนองเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2549 นั้น เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2549 จำเลยที่ 2 กู้ยืมเงินจากผู้คัดค้านไปชำระหนี้ไถ่ถอนจำนองที่ดินตามคำร้องต่อธนาคาร ก. และในวันเดียวกัน จำเลยที่ 2 นำที่ดินมาจดทะเบียนจำนองแก่ผู้คัดค้านอันอยู่ในระยะเวลาสามเดือนก่อนมีการขอให้จำเลยที่ 2 ล้มละลายก็ตาม แต่การที่จำเลยที่ 2 ทำสัญญาจำนองกับผู้คัดค้าน ซึ่งเป็นสหกรณ์ออมทรัพย์ก็เพื่อนำเงินที่ได้จากการจำนองต่อผู้คัดค้านมาชำระหนี้ให้แก่ธนาคาร ก. ซึ่งเป็นผู้รับจำนองที่ดินดังกล่าวอยู่ ทั้งเมื่อจำเลยที่ 2 ได้รับเงินจากผู้คัดค้านแล้ว จำเลยที่ 2 ก็นำเงินดังกล่าวไปชำระหนี้และไถ่ถอนจำนองจากธนาคาร ก. แล้วนำที่ดินที่ไถ่ถอนจำนองนั้นมาจดทะเบียนจำนองต่อผู้คัดค้านในทันที กรณีจึงเป็นเพียงการเปลี่ยนสถาบันการเงินผู้รับจำนอง เช่นนี้ การจดทะเบียนจำนองที่ดินระหว่างจำเลยที่ 2 และผู้คัดค้านเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2549 จึงเป็นเพียงสัญญาจำนองที่สืบเนื่องมาจากสัญญาจำนองเดิมเท่านั้น ไม่อาจถือได้ว่าเป็นการกระทำโดยมุ่งหมายให้เจ้าหนี้คนหนึ่งคนใดได้เปรียบเจ้าหนี้คนอื่น ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 115 จึงไม่อาจเพิกถอนการจดทะเบียนจำนองได้ ส่วนที่จำเลยที่ 2 จดทะเบียนไถ่ถอนจำนองและจำนองที่ดินตามคำร้องแก่ผู้คัดค้าน เมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2550 วันที่ 16 พฤษภาคม 2551 วันที่ 2 มิถุนายน 2552 และวันที่ 16 ธันวาคม 2552 นั้น เป็นการกระทำภายหลังจากวันที่จำเลยที่ 2 ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดแล้ว ซึ่งเมื่อศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 2 เด็ดขาดแล้ว เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่ผู้เดียวมีอำนาจจัดการกิจการและทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 ห้ามมิให้จำเลยที่ 2 กระทำการใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินหรือกิจการของตน ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 22 และมาตรา 24 ดังนั้น การจดทะเบียนไถ่ถอนจำนองและจำนองที่ดินที่จำเลยที่ 2 กระทำ

ขึ้นในวันดังกล่าวเป็นการต้องห้ามขัดแย้งโดยกฎหมาย จึงตกเป็นโมฆะตาม ป.พ.พ. มาตรา 150

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองล้มละลาย ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสองเด็ดขาดและพิพากษาให้ล้มละลาย ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2549 จำเลยที่ 2 กู้ยืมเงินจากผู้คัดค้านนำไปชำระหนี้ไถ่ถอนจำนองที่ดินตราจองที่ตราว่า "ได้ทำประโยชน์แล้ว" เลขที่ 80 ตำบลท่าแซะ อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร ต่อธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) ภายหลังไถ่ถอนจำนองแล้วในวันเดียวกันจำเลยที่ 2 จดทะเบียนจำนองที่ดินแก่ผู้คัดค้าน ซึ่งเป็นเจ้าหนีก่อนมีการขอให้จำเลยที่ 2 ล้มละลายเพียง 5 วัน อันเป็นการกระทำในระหว่างระยะเวลาสามเดือนก่อนมีการขอให้จำเลยที่ 2 ล้มละลาย โดยมุ่งหมายให้เจ้าหนีก่อนหนึ่งคนใดได้เปรียบแก่เจ้าหนีก่อนอื่น จากนั้นวันที่ 19 กรกฎาคม 2550 จำเลยที่ 2 จดทะเบียนไถ่ถอนจำนองที่ดินและจดทะเบียนจำนองแก่ผู้คัดค้านใหม่ในวันเดียวกันและเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2551 จำเลยที่ 2 จดทะเบียนไถ่ถอนจำนองที่ดินและจดทะเบียนจำนองแก่ผู้คัดค้านในวันเดียวกันอีก หลังจากนั้นวันที่ 1 มิถุนายน 2552 จำเลยที่ 2 จดทะเบียนไถ่ถอนจำนองที่ดินและจดทะเบียนจำนองแก่ผู้คัดค้านในวันเดียวกันอีก ต่อมาวันที่ 16 ธันวาคม 2552 จำเลยที่ 2 จดทะเบียนไถ่ถอนจำนองที่ดินและจดทะเบียนจำนองแก่ผู้คัดค้านในวันเดียวกันอีก อันเป็นการกระทำภายหลังจากวันที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 2 เด็ดขาด ซึ่งจำเลยที่ 2 ไม่มีอำนาจกระทำได้ เป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 24 ตกเป็นโมฆะ ตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 ขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนจำนองเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2549 การจดทะเบียนไถ่ถอนจำนองและจำนองเมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2550 วันที่ 16 พฤษภาคม 2551 วันที่ ๒ มิถุนายน 2552 และวันที่ 16 ธันวาคม 2552 ระหว่างจำเลยที่ 2 กับผู้คัดค้านตลอดสายและให้กลับคืนสู่ฐานะเดิม หากไม่อาจดำเนินการได้ขอให้ถือเอาคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลแทนการแสดงเจตนา ในกรณีไม่สามารถกลับคืนสู่ฐานะเดิมได้ให้ผู้คัดค้านชดใช้ราคาเป็นเงิน 1,500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งหรือคำพิพากษาจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ 2 ยื่นคำคัดค้านว่า เดิมจำเลยที่ 2 นำที่ดินตราจองที่ตราว่า "ได้ทำประโยชน์แล้ว" เลขที่ 80 ไปจดทะเบียนจำนองเป็นประกันหนี้เงินกู้ของจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นบุตรสาวไว้แก่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) ขณะโจทก์ฟ้องล้มละลายจำเลยที่ 1 เป็นหนี้ประมาณ 500,000 บาท ขณะเดียวกันที่ดินมีราคาประเมิน 215,000 บาท ซึ่งไม่พอชำระหนี้ นายสมพร สามีของจำเลยที่ 2 จึงใช้เครดิตเงินเดือนไปกู้ยืมเงินจากผู้คัดค้านมาชำระหนี้ให้แก่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) โดยจำเลยที่ 2 ไถ่ถอนจำนองที่ดิน แล้วนำมาจดทะเบียนจำนองไว้แก่ผู้คัดค้าน ตามคำแนะนำของผู้จัดการธนาคารเจ้าหนี้ สาขาท่าแซะ อันเป็นการสมประโยชน์แก่ธนาคารเจ้าหนี้ หากทำให้เจ้าหนี้เสียเปรียบไม่ ส่วนการกู้ยืมเงินภายหลังพิทักษ์ทรัพย์เกิดจากผู้คัดค้านให้นายสมพรกู้ยืมเงินเพิ่มจนกว่าจะเต็มวงเงินเครดิตเงินเดือนตามวิธีปฏิบัติของผู้คัดค้านและการนำที่ดินไปจดทะเบียนจำนองเป็นเพียงเงื่อนไขในการเริ่มต้นกู้เท่านั้นและเป็นแต่เพียงการโอนสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาจำนองที่มีมาก่อนล้มละลายให้แก่ผู้คัดค้าน จึงไม่ฝ่าฝืนต่อกฎหมายขอให้ยกคำร้อง ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านว่า ผู้ร้องไม่มีอำนาจยื่นคำร้อง เนื่องจากผู้ร้องยื่นคำร้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลา 3 ปี นับแต่วันที่ศาลพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ล้มละลาย จำเลยที่ 2 จึงพ้นจากการล้มละลายแล้ว ผู้ร้องไม่มีอำนาจจัดการทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 อีก จำเลยที่ 2 เป็นเพียงผู้นำ

ทรัพย์สินมาจดทะเบียนจำนองเป็นประกันหนี้ของนายสมพรต่อผู้คัดค้าน จำเลยที่ 2 ไม่มีหนี้ต่อผู้คัดค้านโดยตรง หนี้ของนายสมพรยังคงเป็นหนี้ปกติ สิทธิเรียกร้องตามสัญญาจำนองยังไม่เกิด ผู้คัดค้านจึงไม่ได้รับทรัพย์ใด ๆ จากจำเลยที่ 2 อันจะทำให้เจ้าหนี้อื่นเสียเปรียบ ผู้คัดค้านรับจำนองที่ดินไว้โดยสุจริต ผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่าย 1,500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยตามคำร้อง เนื่องจากผู้คัดค้านเป็นเพียงผู้รับจำนองเท่านั้น ไม่เคยเข้าครอบครองหรือใช้ทรัพย์จำนอง ผู้ร้องจึงไม่อาจขอให้ผู้คัดค้านชำระเงินได้และหากนิติกรรมตกเป็นโมฆะ ผู้คัดค้านมีหน้าที่เพียงคืนต้นฉบับตราจองให้เท่านั้น ขอให้ยกคำร้อง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้เพิกถอนการจดทะเบียนจำนองที่ดินตราจองที่ตราว่า "ได้ทำประโยชน์แล้ว" เลขที่ 80 ตำบลท่าแซะ อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร ระหว่างจำเลยที่ 2 กับผู้คัดค้าน เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2549 และเพิกถอนการจดทะเบียนไถ่ถอนจำนองและจำนอง เมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2550 วันที่ 16 พฤษภาคม 2551 วันที่ 2 มิถุนายน 2552 และวันที่ 16 ธันวาคม 2552 ให้กลับคืนสู่ฐานะเดิม หากไม่ดำเนินการให้ถือเอาคำสั่งของศาลแทนการแสดงเจตนา กับให้จำเลยที่ 2 และผู้คัดค้านร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ร้อง โดยในส่วน of จำเลยที่ 2 ให้หักจากกองทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 สำหรับค่าทนายความผู้ร้องว่าคดีเอง จึงไม่กำหนดให้ ค่าขออื่นให้ยก จำเลยที่ 2 และผู้คัดค้านอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า จำเลยที่ 2 เป็นเจ้าของที่ดินตามตราจองที่ตราว่า "ได้ทำประโยชน์แล้ว" เลขที่ 80 ตำบลท่าแซะ อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร ซึ่งได้มาเมื่อปี 2526 เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2549 จำเลยที่ 2 ไถ่ถอนจำนองที่ดินดังกล่าวจากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) แล้วนำไปจดทะเบียนจำนองไว้แก่ผู้คัดค้านในวันเดียวกัน ก่อนวันที่โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองล้มละลายเมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2549 หลังจากนั้นวันที่ 19 กรกฎาคม 2550 วันที่ 16 พฤษภาคม 2551 วันที่ 2 มิถุนายน 2552 และวันที่ 16 ธันวาคม 2552 จำเลยที่ 2 จดทะเบียนไถ่ถอนจำนองที่ดินและจดทะเบียนจำนองแก่ผู้คัดค้านในวันเดียวกันอีก ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 2 เด็ดขาด แล้วเมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2549 มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 และผู้คัดค้านในข้อแรกว่า ผู้ร้องมีอำนาจยื่นคำร้องหรือไม่ที่จำเลยที่ 2 และผู้คัดค้านอุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 2 ได้รับการปลดจากการล้มละลายเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2553 ผู้ร้องยื่นคำร้องหลังจากจำเลยที่ 2 พ้นจากการล้มละลายแล้ว ผู้ร้องจึงไม่มีอำนาจยื่นคำร้องนั้น เห็นว่า แม้การปลดจากการล้มละลายมีผลทำให้จำเลยที่ 2 หลุดพ้นจากการล้มละลายและมีอำนาจจัดการกิจการและทรัพย์สินของตนได้ก็ตาม แต่จำเลยที่ 2 มีอำนาจจัดการกิจการและทรัพย์สินของตนที่ได้มานับตั้งแต่วันที่ได้รับการปลดจากการล้มละลายเท่านั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติแล้วว่า ที่ดินตราจองตามคำร้องจำเลยที่ 2 ได้มาตั้งแต่ปี 2526 ก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 2 เด็ดขาด ซึ่งถือว่าเป็นเวลาเริ่มต้นแห่งการล้มละลาย และขณะศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด จำเลยที่ 2 ยังเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินอยู่ ที่ดินจึงเป็นทรัพย์สินในคดีล้มละลายอันอาจแบ่งแก่เจ้าหนี้ได้ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 109 (1) ผู้ร้องจึงมีอำนาจจัดการที่ดินของจำเลยที่ 2 เพื่อแบ่งแก่เจ้าหนี้ทั้งหลาย ประกอบกับจำเลยที่ 2 ซึ่งถูกปลดจากการล้มละลายยังมีหน้าที่ช่วยในการจำหน่ายและแบ่งทรัพย์สินของตนซึ่งตกอยู่กับเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ต้องการ ดังนั้น แม้ผู้ร้องจะยื่นคำร้องหลังจากจำเลยที่ 2 ได้รับการปลดจากการล้มละลายแล้วก็ตาม เมื่อทรัพย์สินตกอยู่ในอำนาจของผู้ร้องในขณะเวลาเริ่มต้นแห่งการล้มละลาย ผู้ร้องจึงมีอำนาจยื่นคำร้องอันเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินอันอาจแบ่งได้ในคดีล้มละลายได้ มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 และ

ผู้คัดค้านในข้อต่อไปว่า ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนจำนองและการไถ่ถอนจำนองระหว่างจำเลยที่ 2 กับผู้คัดค้านชอบหรือไม่ สำหรับการจดทะเบียนจำนองเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2549 นั้น ถึงแม้ข้อเท็จจริงได้ความจากทางนำสืบของผู้ร้องว่า เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2549 จำเลยที่ 2 กู้ยืมเงินจากผู้คัดค้านไปชำระหนี้ไถ่ถอนจำนองที่ดินตามคำร้องต่อธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) และในวันเดียวกันจำเลยที่ 2 นำที่ดินมาจดทะเบียนจำนองแก่ผู้คัดค้าน อันอยู่ในระยะเวลาสามเดือนก่อนมีการขอให้จำเลยที่ 2 ล้มละลายก็ตาม แต่การที่จำเลยที่ 2 ทำสัญญาจำนองกับผู้คัดค้าน ซึ่งเป็นสหกรณ์ออมทรัพย์ก็เพื่อนำเงินที่ได้จากการจำนองต่อผู้คัดค้านมาชำระหนี้ให้แก่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นผู้รับจำนองที่ดินอยู่ ทั้งเมื่อจำเลยที่ 2 ได้รับเงินจากผู้คัดค้านแล้ว จำเลยที่ 2 ก็นำเงินไปชำระหนี้และไถ่ถอนจำนองจากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) แล้วนำที่ดินที่ไถ่ถอนจำนองนั้นมาจดทะเบียนจำนองต่อผู้คัดค้านในทันที กรณีจึงเป็นเพียงการเปลี่ยนสถาบันการเงินผู้รับจำนอง เช่นนี้ การจดทะเบียนจำนองที่ดินระหว่างจำเลยที่ 2 และผู้คัดค้านเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2549 จึงเป็นเพียงสัญญาจำนองที่สืบเนื่องมาจากสัญญาจำนองเดิมเท่านั้น ไม่อาจถือได้ว่าเป็นการกระทำโดยมุ่งหมายให้เจ้าหนี้คนหนึ่งคนใดได้เปรียบเจ้าหนี้อื่นตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 115 จึงไม่อาจเพิกถอนการจดทะเบียนจำนองได้ ส่วนที่จำเลยที่ 2 จดทะเบียนไถ่ถอนจำนองและจำนองที่ดินตามคำร้องแก่ผู้คัดค้าน เมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2550 วันที่ 16 พฤษภาคม 2551 วันที่ 2 มิถุนายน 2552 และวันที่ 16 ธันวาคม 2552 นั้น เป็นการกระทำภายหลังจากวันที่จำเลยที่ 2 ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดแล้ว ซึ่งเมื่อศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 2 เด็ดขาดแล้ว เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่ผู้เดียว มีอำนาจจัดการกิจการและทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 ห้ามมิให้จำเลยที่ 2 กระทำการใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินหรือกิจการของตน ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 22 และมาตรา 24 ดังนั้น การจดทะเบียนไถ่ถอนจำนองและจำนองที่ดินที่จำเลยที่ 2 กระทำขึ้นในวันดังกล่าวเป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย จึงตกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 อุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 และผู้คัดค้านฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่เพิกถอนการจดทะเบียนจำนองระหว่างจำเลยที่ 2 และผู้คัดค้านเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2549 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำสั่งศาลล้มละลายกลาง ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

ทวิศักดิ์ ทองภักดี · ทศนีย์ จั่นสัญญาชัย ธรรมเกณฑ์ · สุทธินันท์ เสียมสกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8304/2559>